

Det er vistnok paa disse Punkter, Mindreindtægten vil vise sig stærkest. Dette godtgør, i hvor høj Grad vi har Brug for forøgede Indtægter, og skal vi ikke gaa til et nyt Laan, skal vi kunne undgaa dette — det kommer naturligvis meget an paa Krigens Varighed —, og skal vi kunne undgaa yderligere Beskatning, er det nødvendigt, at de Skatter, vi nu paalægger — og af dem er det jo den overordentlige Indtægtskat, som skal virke i de Aar, vi trænger mest — virkelig bliver effektive, virkelig indbringer et meget betydeligt Beløb i Statskassen, og det anser jeg mere og mere for muligt, at den overordentlige Indkomstskat vil gøre. Thi der kan ikke være Tvivl om — jeg skal ikke kommentere det, hverken moralsk eller socialøkonomisk —, at ikke faa af Landets Borgere indenfor forskellige Klasser har haft og har meget betydelige Indtægter lige siden Krigens Udbrud, og maaske ogsaa vil vedblive at have disse. Det er af disse Indtægter, det forekommer mig at være baade rigtigt og retfærdigt, at man tager saa meget, som man kan, til Dækning af Statens nuværende Udgifter.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) — lad mig nævne det med det samme — sagde, at han saa i og for sig slet ikke nogen Mening i overhovedet at tage af „Krigsindtægterne“, for i tidligere Krige havde der været Folk, Spekulanter, som havde tjent, og dem havde man ikke tænkt paa at brandskatte. Jeg vil dertil svare, at tidligere Krige — jeg tror, det var Krigen mellem Amerika og Spanien, det ærede Medlem hentydede til — paalagde ikke den danske Stat Udgifter, vi led ingen Nød ved den. Men her er Tale om en Krig, som faktisk daglig paalægger Staten store Udgifter i Forhold til vort Budget. Under disse Forhold kan jeg ikke nægte, at der er god Grund til at tage Skatten af de Borgere, der har forøget deres Indtægter betydeligt, tjent ganske overordentligt. Derfor pegede jeg, da jeg havde den Ære at fremsætte dette Lovforslag for det høje Folketing, straks paa dette, at Skatten maatte ramme ikke alene dem, der tjente ved Krigstilstanden, men overhovedet dem, der tjente og tjente betydeligt, og det er mig ret ufatteligt, hvorfor man ikke vil gaa ind paa den Betragtning. Naar en Mand under saadanne Omstændigheder, hvor saa mange lider Nød eller ser deres Indtægt gaa ned, og saa mange ser, at deres almindelige Indtægt slet ikke forslaar — for Dyrtid er der jo ogsaa —,

naar en Mand under disse Forhold tjener ganske overordentligt, langt mere, end han gennemsnitligt har tjent i de tre foregaaende Aar, synes jeg, det bør være os lige gyldigt, om han har haft denne Indtægt mere eller mindre i Forbindelse med Krigstilstanden. Saa er han et værdigt og et retfærdigt Skatteobjekt, fordi han er langt bedre stillet end sine Medborgere paa en Tid, hvor saa mange er daarligt stillede. Men mit Syn var dette, at Penge maatte vi have, og dette Syn, denne Betragtning er blevet stærkere og stærkere hos mig; Penge er vi nødt til i dette Øjeblik at hidføre til Statskassen, hvis vi skal undgaa andre Midler til at skaffe Penge, og her er Mulighed for det.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) mente, at den Affattelse, som Partiet Venstre foreslaar at give Bestemmelsen om denne overordentlige Indkomstskat, og som jeg straks skal komme til, ogsaa vil skaffe mange Penge. Vi staar imidlertid her ved det ubevislige, det rent skønmæssige, det ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg, men jeg er overbevist om, at den Affattelse, det ærede Medlem vil give Paragraffen om Aktieselskaber, maa give mindre end den, som er foreslaet af Regeringen. Og jeg kan ikke se rettere, end at de store Aktieselskaber, som har haft ganske overordentlige Indtægter i denne Tid, er i Stand til at yde denne Skat og er rimelige Skatteobjekter i dette Øjeblik. Nu er der altsaa foreslaet af Partiet Venstre, og det er delvis, om jeg saa maa sige, tiltraadt af Højre, at en saadan Skat skal gøres afhængig af, om Ligningsmyndighederne skønner, eller rettere om det kan godtgøres af den, der sættes i Skat, at hans Fortjeneste ikke kan antages at hidrøre fra de ved Krigstilstanden i Europa skabte Forhold. Det ærede Medlem fra Æbeltoft anførte en Række Eksempler, hvor han mente, at et saadant Skøn vilde være let, idet han anførte Eksempler paa, at man vidste god Besked med, hvem der i Virkeligheden havde tjent, og han anførte ogsaa Eksempler paa Tilfælde, hvor det vilde være urimeligt at beskatte en Mands almindelige Merindtægt, hvis den ikke stod i Forbindelse med Krigstilstanden. Min første Indvending mod Partiet Venstres Ændringsforslag var altsaa den, jeg har nævnt, at jeg overhovedet ønsker at tage saa megen Indtægt ind som muligt, for mig bliver det ligegyldigt, om Merindtægten er hidført af Krigstilstanden eller ikke. Det gælder om at tage Skatten, hvor Evnen er. Og min anden Indvending er